

[Gunnar Fog-Petersen.]

dant Grundlag, at Dommeren selv har den Opfattelse, at ifald Appelretten havde handlet rigtigt ved at dømme ham paa den Maade, burde han have sin Afsked, saa kunde han ikke længer være Dommer. Man kunde tænke sig en Dommer sige: Efter at Appelretten har givet mig en Irettesættelse, føler jeg mig ikke længer i Stand til at udføre en Dommers høje Kald, men jeg tror ikke, at Appelretten har dømt rigtigt; jeg har en god Samvittighed i den Sag, og jeg vilde gerne have, at Højesteret kom til at afgøre det. Og saa synes jeg, at han i et saadant Tilfælde skulde have Lov til at søge Justitsministeren derom og Justitsministeren have Ret til, hvis han skønnede, at der kunde være noget om, hvad Ansøgeren siger, at faa gennemført en Appel. Thi ligesom der i andre Tilfælde kan være Tvivl om, at de foreliggende Bevisligheder har været rigtigt eller urigtigt bedømt, saaledes kan der ogsaa være Tvivl om, at den Kendelse, en Appelret i saadanne Tilfælde fælder over en Dommer, er rigtig. Derfor har vi netop det Princip i vor Lovgivning om Domstolene, at mere end een Part skal kunne se paa Sagen, naar det drejer sig om noget saa alvorligt.

Disse Spørgsmaal og mange flere i denne Forbindelse forekommer mig at være af saa vidtrækkende en Karakter og saa afgørende for hele vor Retspleje, at ogsaa vi her i Landstinget — saa længe vi er her — har en alvorlig Pligt til nøje at drøfte et saadant Lovforslag og drøfte det med den højtærede Minister, hvis Kyndighed og Forhandlingsvillighed paa dette Omraade jeg anerkender. Nu har jeg ikke nogen stor Tro til, at Lovforslaget kan naa at blive færdigbehandlet i denne Samling, som jo snart skal slutte, hvis det skal have en saadan Behandling, som Ministeren i sin Forelæggelsestale har tilsagt os at ville medvirke til; men hvis det skulde føre til, at Lovforslaget kom til at vente de Maaneder, til Rigsdagen igen træder sammen, er det jo heller ikke af den Karakter, at det hører til de Lovforslag, som efter deres Natur skal være vedtaget paa Klokkeslæt. Livet gaar jo sin rolige Gang politisk og i enhver Henseende, selv om det skulde komme til at vente til Efteraaret. Og hvis nogen deraf vilde drage den Slutning, at Sagen dermed var gledet ud af den politiske Debat, vil jeg sige ved denne Lejlighed som min bestemte Overbevisning, at dette vil vise sig at være en Fejltagelse. Det maa erkendes saavel med Hensyn til Spørgsmaalet om Sagers Genoptagelse som med Hensyn til Spørgs-

maalet om Disciplinærmyndighed over Dommere, at der ved den højtærede Justitsministers Fremsættelse af dette Lovforslag er rejst Spørgsmaal og tilsigtet en Afgørelse, som vil medføre en Ændring af de gældende Regler, og der er vakt saa megen Interesse om dem og fremkaldt en saa omfattende Drøftelse af disse Spørgsmaal, at jeg maa anse en Nyordning for at være blevet en Nødvendighed. Vi er inden for min Gruppe villige til i en kommende Samling at støtte den højtærede Justitsminister i et fortsat Arbejde til Gennemførelse af en saadan Nyordning.

Justitsministeren (Steincke): Jeg ved ikke rigtig, i hvilken Udstrækning jeg skal takke de ærede Ordførere, jeg vil derfor hellere gaa over til rent sagligt at imødegaa de forskellige Indvendinger, der er fremsat.

Jeg vil begynde med at sige til det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter), at Behandlingen i Folketinget virkelig har været lige saa saglig, som Behandlingen er her i Dag; det er kun Behandlingen uden for Rigsdagen, der har været i høj Grad usaglig. Jeg har for mit Vedkommende ingen Grund til at beklage mig over Behandlingen i det høje Folketing, hvor Tilslutningen var baade kraftigere og langt mere udbredt, end den er i dette høje Ting.

Det ærede Medlem kom med en lang, interessant og for os Lægmand ikke helt let forstaaelig Udvikling af Særdomstolens Gang — eller Afgang — gennem Tiderne og rettede det Spørgsmaal til mig, hvad Grunden var til, at man i alle demokratiske Lande er gaaet bort fra Særdomstole, særlig i kriminelle Sager. Jeg tror, Grunden er den ganske simple, at Særdomstole i den Forstand, hvori det ærede Medlem omtalte disse, var Domstole i Retning af ekstraordinære Kommissioner, nedsat i det enkelte Tilfælde af Regeringen, og det er en meget betænkelig Foranstaltning, det indrømmer jeg. Men om noget saadant er der jo slet ikke Tale, fordi man for en bestemt Art af Sager opretter en selvstændig Domstol, der i øvrigt er ganske uafhængig af Regeringen; det er ligegyldigt, hvad enten det er kriminelle Sager af en bestemt Beskaffenhed, eller det er civile Sager eller blandede; det er ligegyldigt, om det er den faste Voldgiftsret, om det er Sø- og Handelsretten, eller det er Boligretten, eller det er en speciel Appelret, hvis det af praktiske Hensyn anses for nødvendigt at etablere en saadan. Jeg synes ikke, der er nogen som helst Grund til i den Anledning at rippe